

Preselitev Nemcev

Vprašanje narodnih manjšin je ostalo po svetovni vojni zmeraj predmet ne samo nedejavnega zanimanja, marveč tudi resne brige meddržavne in mednarodne politike. Mirovne pogodbe, ki so bile po koncu svetovne vojne sklenjene, so vpostavile narodne države, niso pa mogle državnih mej potegniti tako, da bi bile posamezne narodnosti tudi po narodnem in državnem ozemlju strogo ločene med seboj. Tekom stoletij so se namreč narodnosti v Evropi tako pomešale med seboj, da jih ni mogoče ločiti po strogih mejah narodnih držav. Kakršna koli bila politična karta Evrope, narodne manjšine bodo vedno obstajale v večini držav, kar zlasti velja za srednjo, vzhodno in južno Evropo. Vrhovno obrambo narodno-manjšinskih pravic je po svetovni vojni prevzela Zveza narodov v Ženevi. Mnogo res ni storila na tem področju, kakor tudi ne na drugih področjih, toda za najbolj stiskane narodne manjšine je vendar bila nekako zatočišče.

Nemčija je po izstopu iz Zveze narodov tudi v vprašanju narodnih manjšin šla svojo pot. Najprej se je poslužila vzajemnostnih pogodb z drugimi državami, da bi v teh državah zajamčila nemški narodni manjšini varstvo in manjšinske pravice. Tako pogodbo je n. pr. sklenila s Poljsko. Ta pogodba temelji na podlagi vzajemnosti, to se pravi: Nemci v Poljski naj imajo toliko pravic, kolikor jih bodo dobili Poljaki v Nemčiji. Med tem pa je narodni socializem vedno naprej in vedno bolj razvijal svoje osnovno načelo: en narod, ena država, en voditelj. Na osnovi tega načela je bila Avstrija pridružena Nemčiji, sudetski Nemci ločeni od Čehov ter priključeni rajhu (pozneje je sledila okupacija Češke v obliki protektorata), postavljena zahteva Gdanska, poljskega koridorja in Slezije (sledila je naposled razdelitev Poljske med Nemčijo in Rusijo).

Nova stopnja v razvoju navedenega narodno-socialističnega načela je repatriacija (patria = domovina, repatriacija = zopetno vdomovljenje) tistih Nemcev, ki živijo kot manjšina v državah, nad katere

Ranjen nemški vojak piše s pomočjo sanitetnega vojaka in usmiljene sestre pismo svojem

se ne more raztegniti državna suvereniteta Nemčije. Ti Nemci naj se izselijo iz teh držav ter vrnejo v Nemčijo kot domovino svojih prednikov. Tako bodo preseljeni Nemci iz južnega Tirolskega, ki sedaj pripada Italiji. Tako so se že začeli vračati Nemci iz baltičskih držav: iz Estonije, Letonije in Litve, ki so sedaj postale na osnovi pogodbe med Nemčijo in Rusijo ruski

Nova Hitlerjeva telesna straža

protektorat. V Estonski je bilo kakšnih 20.000 Nemcev, v Letonski okoli 60.000, v Litvi preko 40.000. Nemci so naseljeni v teh krajih od 13. stoletja ter so prišli tja s prodorom nemškega viteškega reda v te pokrajine. Sedaj jih nemške ladje že odvažajo iz teh krajev v Nemčijo. Nemci morajo nagloma prodati svoje nepremičnine in premičnine. Estonska vlada je tem izseljencem prepovedala vsak izvoz zlata, platina, draguljev, gotovine in vrednostnih papirjev. S seboj smejo vzeti največ 15 latov, to je okrog pet mark, vse stroške za prevoz nosi nemška vlada. Kdor se noče izseliti, izgubi vse manjšinske pravice. Za Nemce, ki ostajajo v teh državah, ne bo več nemških šol, nemških društev, sploh ne nemškega kulturnega življenja. Iz baltičskih držav preseljene Nemce namerava Nemčija naseliti v zahodnem delu Poljske, v Pomorjanskem in Poznanjskem, da tamkaj ojači šibko nemštvo. Kakor poročajo angleški listi, bo Nemčija s preseljevanjem Nemcev nadaljevala ter pridejo za južnotirolskimi in baltičskimi Nemci na vrsto Nemci v južno-vzhodnih državah Evrope: v Romuniji, Madžarski in v Jugoslaviji.

Teh Nemcev je v Romuniji 750.000, na Madžarskem 480.000, v Jugoslaviji pa okoli pol milijona, v Sloveniji sami jih je 30 do 40.000. Kaj pravi uradna Nemčija o preselitvi Nemcev iz teh držav? Službeni nemški list »Diplomatsko-politična korespondenca« pravi: »Nemčija stremi za tem, da zopet vdomovini vse Nemce, ki živijo v inozemstvu, posebno tudi one, ki živijo na Balkanu. Nemčija bo z balkanskimi državami sklenila sporazume, slične sporazumu, ki je bil poleti sklenjen z Italijo o izselitvi tirolskih Nemcev. Po tem načrtu bi Nemčija vrnila v domovino

okrog 2 milijona Nemcev, ki živijo na Madžarskem, v Romuniji in v Jugoslaviji.« Nemški časnikarji so se v imenu inozemskih Nemcev obrnili na uradno nemško mesto ter so prejeli tole pojasnilo: Nemčija ne more dopustiti, da bi ti po južno-vzhodni Evropi in drugod raztreseni Nemci ostali za vselej narodna manjšina. Poleg tega narodnega pa je še tudi gospodarski razlog. Nemčija želi ostati kipec poljedelskih pridelkov teh treh držav. Zaradi znižanja nemškega izvoza v te države je padel močno priliv deviz (menic), a izvozniki zahtevajo od Nemčije plačilo v gotovini, to je v devizah. Zato je Nemčija prisiljena pribaviti si devize na nov način. V tem je tisti globlji gospodarski pomen načrta za izselitev nemških narodnih manjšin iz teh držav. Posestva, podjetja in dobroimetja v bankah Nemcev se bodo zamenjala za devize, s katerimi bo Nemčija mogla plačati dobave iz teh držav. Premoženje Nemcev v Madžarski, Romuniji in Jugoslaviji je preračunano na več milijard mark in s tem bo Nemčija za daljšo dobo popolnoma oskrbljena z dobavami življenjskih potrebščin, ker tudi te države niso v stanju, da bi plačale nemško posest v gotovini. Izseljenci pa bodo dobili v Nemčiji popolno odškodnino za vse, kar so pustili v dosedanji domovini. Nemška vlada je prepričana (s tem se uradno pojasnilo obrača na inozemske Nemce same), da bodo pripadniki nemških manjšin v teh državah zvesto sledili klicu za preselitev. Doslej so vsi ti Nemci disciplinirano sledili vsem navodilom voditelja nemškega naroda; zato ne more biti dvoma, da bodo tudi sedaj, ko bodo prejeli uradni poziv, izvršili to začasno žrtve, ki jim bo bogato poplačana.

Kmet iz romunske Besarabije, o kateri zatrjujejo ruski sovjeti, da je ne bodo zahtevali zase, dasi je spadala pred svetovno vojno pod Rusijo

Ali si že obnovil naročnino?

„Slov. Gospodar“ stane:
za vse leto 32 din, za pol leta 16 din, za četrt leta 9 din.